

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2836/2018
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из села ..., ДД из села ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., КК из ..., ЛЛ из села ... – ..., ЉЉ из ..., ММ из ..., НН из ..., ЊЊ из ..., ОО из ..., ПП из ..., РР из ..., СС из села ... и ТТ из ..., које заступа Светолик Јевтић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6106/17 од 01.11.2017. године, исправљена решењем истог суда Гж 6106/17 од 06.12.2017. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж 6106/17 од 01.11.2017. године, исправљена решењем истог суда Гж 6106/17 од 06.12.2017. године, у односу на тужиоце АА, ГГ, ЂЂ, ЕЕ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, НН, ОО, ПП и РР и предмет у том делу враћа истом суду на поновно суђење.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца ББ, ВВ, ДД, ЖЖ, ЗЗ, ММ, ЊЊ, СС и ТТ изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6106/17 од 01.11.2017. године, исправљена решењем истог суда Гж 6106/17 од 06.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 24139/16 од 15.03.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде штете исплати износе са каматом ближе означене у изреци. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима исплати износе од 273.650,00 динара са законском затезном каматом од 11.01.2005. године па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 1.769.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6106/17 од 01.11.2017. године, исправљена решењем истог суда Гж 6106/17 од 06.12.2017. године, ставом 1. изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 24139/16 од 15.03.2017. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужена да им на име накнаде штете исплати износе ближе означене у ставу првом

изреке. Ставом 2. изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим је тражено да се обавезе тужена да им исплати износ од 273.658,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.01.2005. године, па до исплате, као и захтев за накнаду трошкова поступка. Ставом 3. изреке, обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 21.750,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом 4. изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), према којој одредби је ревизија увек дозвољена када другостепени суд преиначи пресуду и одлучи о захтевима странака, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужилаца означених у ставу првом изреке овог решења основана, док је ревизија тужилаца означених у ставу другом изреке овог решења недозвољена.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били радници Земљорадничке задруге "НН" над којом је решењем Привредног суда у Ваљевоу Ст 577/04 од 24.12.2004. године отворен поступак стечаја. Ради наплате новчаних потраживања, а по извршним пресудама Општинског суда у Љигу дана 27.02.2004. године тужиоци су поднели предлог за извршење на непокретности из листа непокретности .. КО ... (Фбрика за зграда, ..., други грађевински објекти и земљиште). Уз предлог су приложили изводе из земљишне књиге која у време подношења предлога за извршење није била важећи јавни регистар непокретности за наведену катастарску општину. Након тога, Општински суд у Љигу је наложио тужиоцима да уреде предлог тако што ће непокретности на којима су предложили извршење означити њиховим важећим катастарским бројевима што су тужиоци и учинили и поднели извод из листа непокретности ... КО ... од 11.03.2004. године. Након тога, Општински суд у Љигу је донео решење о извршењу И 19/04 дана 23.03.2004. године и одредио да се ради наплате новчаног потраживања повериоца спроведе извршење забележбом решења у јавном регистру, утврђење вредности јавном продајом непокретности. Решењем је одређено да се забележба извршења спроведе по службеној дужности. Дана 24.02.2004. године стављена је наредба да се решење о извршењу достави странкама и по правноснажности Служби за катастар непокретности у Љигу одређена је евиденција. Међутим, решење није достављено Служби за катастар непокретности ради уписа забележбе 19.11.2005. године. Пре доношења решења о прекиду поступка, из чињеничног стања произилази да је ради наплате новчаних потраживања од истог дужника и на истим непокретностима на основу других извршних исправа и других поверилаца поднет предлог за извршење Општинском суду у Љигу при чему је усвојен предлог и донето решење И2 77/04. Стављена је наредба да се решење достави дужнику, пуномоћнику поверилаца и по правноснажности решења Служби за катастар непокретности. Решењем Министарства финансија, Пореске управе Ваљево 24.05.2004.

године је ради обезбеђења наплате пореза за пореског дужника ЗЗ "ТТ" одређено заснивање хипотеке на непокретностима из лн 1031 КО Цветановац са уписом заложног права у јавној књизи по извршности пореског решења. Пореско решење је постало извршно достављање пореском дужнику јер жалба не одлаже извршење. Исти орган је 07.06.2004. године донео решење којим се налаже упис заложног права у корист Републике Србије као пореског повериоца ради обезбеђења наплате пореског дуга од 424.638.721,20 динара. Стечај над ЗЗ "ТТ" је отворен решењем Привредног суда у Ваљево Ст 577/04 од 24.12.2004. године а закључен решењем Ст 14/10 од 06.04.2012. године и према образложењу тог решења различним повериоцима је исплаћено 111.712.396,15 динара и у потпуности су намирени и стечајни повериоци првог и другог исплатног реда, а повериоци четвртог исплатног реда са 0,34%. Из извештаја Привредног суда у Ваљево Ст 29/15 од 21.02.2017. године произилази да су непокретности уписане у лн ... КО ... продате у стечајном поступку који се водио над ЗЗ "ТТ" у стечају, те да су средства добијена продајом била резервисана до окончања парнице која се водила пред привредним судом ради утврђења оспореног различног права по тужби различног повериоца РС – Министарство финансија, Пореска управа, Филијала Ваљево. Назначена парница окончана је пресудом 13.01.2011. године, пресуда је постала правноснажна 02.08.2011. године а из резервисаних средстава добијених продајом намирен је различни поверилац. Из цене остварене продајом непокретности које су предмет тужбеног захтева овде тужилаца није било намирења стечајних поверилаца. Овде тужиоци нису обухваћени закључцима којима је одлучивано о праву на одвојено намирење у стечајном поступку који се водио над ЗЗ "ТТ" јер није било њихових захтева којим су тражили да се одобри упис права на одвојено намирење у јавне књиге.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је оценио да се у извршним поступцима И1 19/04 и И2 77/04 од стране Општинског суда у Љигу поступало противно закону, тј. није поступано у законским предвиђеним роковима и начелу хитности, те да сходно томе постоји одговорност органа тужене, а самим тим и тужене за штету коју су тужиоци претрпели па је применом одредбе члана 172. ЗОО тужбени захтев усвојен.

Другостепени суд, има другачије становиште и налази да у радњи Општинског суда у Љигу нема неправилног рада, јер се као неправилан рад могу означити радње које нису у складу са општим нормама у вршењу службе односно делатности, а којима је грађанима, односно правним лицима причињена штета. Предлог за извршење који је уређен од стране овде тужилаца стигао је у суд 15.03.2004. године. Решење о извршењу је донето 23.03.2004. године, а извршни судија издао наредбу да се решење доставити странкама и по правноснажности Служби за катастар непокретности ради забележбе решења у јавном регистру из чега следи да су донете све одлуке које су у тој фази поступка биле потребне, а које нису оспораване правним лековима. Сходно томе, као и чињеници да у стечајном поступку нема захтева тужилаца којим су тражили да им се одобри упис права на одвојено намирење у јавне књиге (као различних поверилаца) захтев је неоснован а ово све из разлога што у поступању извршног судије у поступку И1 19/04 нема неправилности. Како у стечајном поступку нема захтева овде тужилаца којим су тражили да им се одобри упис права на одвојено намирење у јавне књиге у смислу одредбе члана 73. став 3. Закона о стечајном поступку ("Службени гласник РС" бр. 84/04) који закон је важио у време спровођења стечајног поступка, то није било

пропуста суда, па је на основу одредбе члана 394. став 1. тачка 4. ЗПП преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужилаца као неоснован.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да се закључак и одлука другостепеног суда заснива на неправилној примени материјалног права, услед чега је и чињенично стање остало непотпуно утврђено, што је резултирало доношењу укидне одлуке.

Наиме, по налажењу Врховног касационог суда, не може се прихватити став апелационог суда да нема неправилности у поступку спровођења извршења по решењу И1 19/04. Стоји чињеница да је судија издао наредбу да се решење о извршењу достави странкама и по правноснажности Служби за катастар непокретности ради забележбе решења у јавном регистру, што није учињено. Након тога, Министарство финансија – Пореска управа Ваљево је 07.06.2004. године донела решење којим је наложен упис заложног права у корист Републике Србије као пореског повериоца ради обезбеђења наплате пореског дуга, а по решењу о извршењу које је донето од стране општинског суда у предмету И2 77/04. Да ли би подношење таквог захтева произвело правно дејство обзиром да решење Општинског суда у Љигу И1 19/04 није достављено Служби за катастар непокретности ради спровођења забележбе решења у јавном регистру, а у односу на непокретности из поседовног листа ... КО ..., није разматрано од стране апелационог суда као ни да ли је подношење пријаве односно захтева за одвојено намирење (разлучна права), а везано за назначене непокретности, условљено претходним уписом забележбе решења у јавном регистру.

С друге стране, у пресуди апелационог суда се наводи да су и повериоци четвртог исплатног реда наплатили потраживање у висини од 0,34%. Имајући у виду одредбе Закона о стечају, произилази да би тужиоци (без коришћења права наплате као разлучних поверилаца) били сврстани у одговарајући исплатни ред (што је предвиђено одредбом члана 35. тада важећег Закона о стечају) па остаје нејасно да ли су тужиоци као повериоци у стечајном поступку успели да наплате своје потраживање у одређеном делу или своје потраживање нису уопште наплатили.

На основу свега изнетог, применом члана 416. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужилаца означених у ставу другом изреке у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужиоци нису нужни и јединствени супарничари, па се вредност спора за сваког тужиоца мора ценити појединачно у складу са висином појединачног тужбеног

захтева. Тужиоци означени у ставу другом изреке потражују износе чија је вредност нижа од 3.000,00 евра на дан подношења тужбе и то: ББ (22.732,00 динара), ВВ (197.372,00 динара), ДД (83.277,00 динара), ЖЖ (21.369,00 динара), ЗЗ (188.965,00 динара), ММ (211.669,00 динара), ЊЊ (231.194,00 динара), СС (47.695,00 динара) и ТТ (86.459,00 динара). Свим тужиоцима припада и укупан износ од 273.650,00 динара (тужилаца има 22). Када се тај износ подели на једнаке делове јер се тај износ односи на трошкове поступка који су досуђени у парничном поступку, произилази да тужбени захтев тужилаца појединачно означен у ставу другом изреке не прелазе износ од 3.000 евра у динарској противвредности на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелазе динарску противвредност од 3.000,00 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужилаца означених у ставу другом изреке ове пресуде недозвољена у смислу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић